

Ő olyan Isten, aki nem kíméli fiait

(szerzője ismeretlen)

„Aki saját Fiát nem kímélte...” (Róma 8:32, Vida)

„Az Úr akarta Őt összetörni...” (Ézsaiás 53:10, az angol King James fordítás szerint)

„Mert illő volt, hogy Akiért van a mindenség, és Aki által lett a mindenség, Aki sok fiakat elvezet a dicsőségbe, az üdvösség szerzőjét szenvedések által vigye végcélba.” (Zsid. 2:10, Vida)

Istenről az van megírva, hogy „saját Fiát nem kímélte”, és mint Úr akarta Őt összetörni. Az **Ő szerelmes Fiát**, aki az örökkévalóság óta az Atya kebelében van, nem kímélte meg az önmaga megüresítésétől; attól, hogy levesse mindazt a kiváltságot és dicsőséget, amely Istennel egyenlővé tette Őt. Isten nem kímélte meg a Fiát az alacsony sorsú parasztyerekkel való születés megaláztatásától, amikor is istálló töltötte be a szülőszoba, jászol pedig a bölcső szerepét. Isten nem kímélte Fiát a sok éven át tartó csendes, elrejtett, türelmet igénylő felkészítéstől. Engedelmesség a szüleinek, fegyelmezett együttélés a családban fiú- és lánytestvérekkel; lélekölő kétkezi munka az ácsműhelyben; a legidősebb fiúgyermek felelőssége, főképp József halála után; az élettelen másodkézből való vallási nevelés a zsinagógában és az iskolában, olyan tanítók keze alatt, akiket messze fölülmúlt úgy az Írások, mint az *Írások Istenének élő és tapasztalati* ismeretében. Aztán a nyilvános szolgálatai évei, a vallási vezetők ellenkezése; a Sátán és démonainak rohamai; félreértés, érzéketlenség, szembehelyezkedés, megtagadás, áruulás, hűtlenség, elhagyás, és lekicsinylés azok részéről, akik a legközelebbi követői voltak. Ezek közül egyiktől sem, még a római kereszt szegényétől sem kímélte meg Isten az Ő Fiát.

Isten nem kímélte „barátját” **Ábrahámot** sem. Kimozdította a családi otthonból, a civilizált Káldeából, a helyhez kötött lakás biztonságából. Hosszú évek gyermektelen meddősége; a kétségbeesett, hosszan tartó várakozás az isteni ígéretek beteljesedésére; Ismáel, az elsőszülött szívbe markoló elkergetése hazulról; Izsákról és vele együtt minden hozzá kapcsolódó szellemi és személyes értékről való lemondás. Hogy lehet egy szerető Isten ilyen kíméletlen valakivel szemben, akinek az Ő szívében és terveiben jelentős helye van? Valóban, hogyan is lehet ilyen?

Isten nem kímélte **Jákobot** sem. Húsz évet szolgált Lábánnál, aki számtalanszor hamisan bánt vele, nem adta meg neki a megérdemelt bért, és becsapta Ráchel esetében is. Következett ezután első szerelmének halála, majd kedvenc fiának feltételezett elvesztése, lemondás az utolsóról is, aki szeretett feleségére emlékeztette – elküldve Benjámint is Egyiptomba, csípője forgócsontjának maga Isten által (nem pedig a Gonosz által, mint Pál apostol „tövis” esetében) történt kifecamítása, egész öreg korában pedig az idegen országba való

letelepedés megrázkódtatása. Ilyen kemény és kíméletlen bánásmód várható el egy irgalommal és kegyelemmel teljes Istentől?

Isten nem kímélte kiválasztott edényét, **Józsefet** sem. Figyeljétek meg testvérei gyűlöletét, elutasítását, azt, hogy szinte megölték. Aztán az idegen országban rabszolgaként eltöltött éveket, amikor „lelke vasban járt” (Zsoltárok 105:18, King James) a vas pedig a lelkét járta át (!); fiatalkori álma beteljesedésének késlekedését szinte a végtelenségig. Egy ilyen bánásmód minden bizonnyal ellentmond az Ábrahám, Izsák és Jákób Istene feltételezett jóságának!

Isten nem kímélte az Ő királyát, **Dávidot** sem, aki szíve szerint való férfiú volt. Hogyan is rendelhette alá Isten az Ő emberét hosszú évekig tartó engedelmes szolgálatnak egy démonoktól megszállott Saulnál, életét kiteve a Saul dárdái veszélyének? Annak, hogy a pusztai bujdosás évei alatt, mint vadat űzze Saul? A királyságra való hosszú várakozásnak, amelyre már hosszú évekkel előtte felkenetett, mialatt szíve vágyakozva égett az Isten ügye iránti féltő szeretettől. A Betsabéval elkövetett kettős bűnének nyilvánosságra hozatalának, és a paráznaság gyümölcse felett kimondott isteni ítéletnek Dávid minden imája dacára; száműzetésre a királyságból és trónja bitorlására, nem más, mint saját fia által?

Isten nem kímélte azt sem, akit apostolnak és „minta” szentnek választott ki. Ha a Szent Szellem **Pál apostolt** kiválasztotta arra, hogy a hívők számára példa legyen a Krisztus bennünk lakó élete teljességének a megmutatásában és az érett férfiúságban, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére való eljutásban, akkor nem kerülhető ki az a példa sem, amit Pál mutatott abban, amit elszenvedett, és ahogy kész volt az árat megfizetni ezért. Micsoda leírásokat találunk a szenvedéseiről az Apostolok Cselekedeteiben és Pál leveleiben! Valóban, érett férfiú korában szívének kiáltása az volt, hogy megismerhesse „az Ő szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az Ő halálához.” Íme, egy ember, aki élete és szolgálata által olyan sokat kiabrázol Krisztusból, és a „Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékéből”, ugyanakkor „testében hordozza az Úr Jézus halálát” „mindenkor halálra adtván Jézusért”. Hogyan fér össze egy ilyen rendkívüli szellemi megvalósítás, és egy ilyen eredményes, Istennek való szolgálat azzal a nyilvánvaló ténnyel, hogy Isten nem kímélte meg Pált az éhség, verések, hajótörések, testi gyengeségek, ruha- és pénzhiány, és a halál által okozott megaláztatástól és fájdalomtól? Ez az illendő fizetség Isten részéről egy olyan embernek, aki ekkora hűséggel, odaadással és áldozatkészséggel szolgált Neki?

Magyarázat

Létezik vajon magyarázat erre a látszólag rejtélyes ellentmondásra? Tekintsetek újból Ábrahámra, Jákóbra, Józsefre, Dávidra, Pálra és mindenekelőtt az Úr Jézusra. Tekintsetek életük végére, vagy a célra, amelyre rendelte és eljuttatta őket Isten terve, és a válasz, a velük való igazságos bánásmód, nyilvánvalóvá válik.

Helyezzétek Ábrahám mellé unokaöccsét Lótót, Jákób mellé pedig testvérét Ézsaut, hogy megláthassátok a helyüket. Azt, hogy milyen mértékben használhatta fel őket Isten, milyen értékesekké váltak Isten számára örök terve előbbre vitele és megvalósítása érdekében.

József testvérei meg lettek kímélve a szenvedéstől, a várakozástól és a belső fegyelmezéstől, amely József része volt. Annak ellenére, hogy mindannyian bementek Gósen gazdagságába, bőségébe, jólétébe és áldásaiba, csak József, a meg nem kímélt József jutott a trónra.

Mivel Isten szemei a Dávidnak szánt trónra szegeződtek, úgy Dávid, mint a Dávid Nagy Fia számára, azért nem kímélhette meg őt semmitől, ami ahhoz volt szükséges, hogy alkalmassá váljék az uralkodásra.

Ugyanígy, Isten a Fiát rendelte a világmindenség trónjára. Azért vezette Őt a szenvedés és fegyelmezés útján, anélkül, hogy irgalmazott volna neki, kímélte volna, vagy közbelépett volna az érdekében, hogy felkészülése és képesítése a nagy hivatás betöltésére tökéletes legyen. Isten kimondhatatlanul felmagasztalta Őt, mert Ő megüresítette és megalázta magát egészen a halálig, mégpedig egy szégyenletes kereszthalálig (Fil. 2.5-11). „A halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg” (Zsid.2:9). Ha lett volna egy másik út a trónhoz, mint az engedelmisség megtanulásának útja szenvedések által, akkor a szerető Atya bizonyos megkímélte volna szeretett Fiát az út kínjaitól, de nem volt könnyebb út.

Mivel Pál látta, hogy nincs más út sem az ő, sem a többi hívő számára, hogy nem lehetséges a felkészülés és az alkalmassá válás a trónon való együtt uralkodás felelősségére más módon, csak ezen az úton, amely ilyen sokba kerül, Pál kész volt, sőt kívánta megfizetni az árat, szenvedni és betölteni testében a Gyülekezetért azt, ami hiányzott a Krisztus szenvedéseiből. Az ő szíve szavai ezek lehettek: „Uram, ne kímélj meg semmitől mindabból, amire szükségem van ahhoz, hogy Melletted elfoglaltam a helyem a trónon” (Fil.3:7-13; Jel. 3:21). Pál meglátta, hogyha az üdvösség Úttörőjének útja szenvedésen át vezetett a tökéletességhez és az érettséghez, az egyetlen út, amelyen „sok fiak” juthatnak el ugyanarra a dicsőségre, az Úttörő és Útnyitó követése a szenvedés és fenyítés útján lehetséges (Zsid. 2:10).

Isten megváltoztathatatlan útjai

Isten alapelvei nem változtak meg. Ha Isten nem kímélte, nem kímélhette Fiát, azért hogy tökéletessé és az uralkodásra alkalmassá tegye, tehet-e másképpen a „sok fiakkal”, akik vele együtt fognak uralkodni, mint a Menyasszonya? Tehát, ha ma Isten lát egy olyan szívet, amely arra vágyakozik, hogy eljusson a Krisztus teljességével ékes kornak a mértékére, és arra, hogy megelégtse Isten szívét, alkalmassá válván az Ő céljaira, akkor Isten nem fogja megkímélni őt.

Szomorú, de tény, hogy vannak hívők, akik József testvéreihez hasonlóan csak a saját boldogulásukat, anyagi jólétüket, előmenetelüket, azonnali és csodálatos gyógyulásukat, felhőtlen családi boldogságukat, az Úr szolgálatában azonnali látványos eredményeket, hangulatos alkalmakat, imáikra látható választ keresnek. (Még ennél is rosszabb, hogy Isten népét úgy tanítják, hogy ezek és más, hasonló „áldások” jelentik a normális keresztyén megtapasztalást.) Ezen hívők esetében az Úr nem tehet mást, minthogy félreáll és megkíméli őket addig, amíg ezek a gyerekes dolgok nem lesznek félretéve.

Istent most az foglalkoztatja, hogy “Józsefeket” érleljen a trónra. Az ilyen fiakat Ő nem fogja kímélni. Épp úgy, ahogyan Isten nagyon is szerette Fiát, hogysen megkímélje, és így a Fiú

elveszítse azt a helyet, amelyet az Atya neki szánt, Isten szeretete és az, hogy szüksége van „tisztségre való edényekre” az Ő dicső napjára, arra készíti Őt, hogy kíméletlenül bánjon Józsefjeivel.

Értsük meg nagyon jól, hogy csak teljes nagykorúságra jutott fiak tudják megelégtetni az Úr szükségleteit az eljövendő korszakban. Ő sohasem helyezhet szellemben gyermekeket nagy tekintélyű helyekre az Ő Fia mellé. Ahogy mondja is az Ige: „Jaj neked, te ország, kinek a te királyod gyermek” (Préd. 10:13). Ő nem mutathat be Fiának egy gyermek-menyasszonyt, hogy az társaként vele együtt uralkodjon. Ahhoz, hogy Istennek érett fiai legyenek – kipróbáltak, fegyelmezettek, felnőttek, jól neveltek, minden szempontból felkészítettek magasabb rendű elhívásukra – Isten nem kímélheti őket. Olyan Istennek kell lennie, Aki nem kíméli fiait.

Eredeti írás: The God who spares not His sons

THREE BROTHERS

P.O. Box 409

Corinna, ME. 04928